

hoc injuriam facit subditis, impediendo viam salutis illorum; et eadem ratione, si rex consentiat seu desideret, et non audeat propter resistentiam primatum, seu regni, potest per vim cogere subditos, et si vires illi desint, potest in hoc etiam juvari a principibus christianis propter rationem tactam. Denique si rex et regnum resistant simul, arbitror cogi posse ut permittant prædicatores Evangelii versari in terris suis, quia hoc est debitum jure gentium, et non potest sine justa causa impediri; deinde cogi possunt ut permittant hujusmodi prædicatores loqui Verbum Dei, sine vi aut fraude, volentibus audire, quia, moraliter loquendo, nunquam deerunt particulares personæ quæ voluntarie audiant; nam, licet supponamus regem cum regno resistere, nunquam sub nomine regni omnes omnino particulares personæ comprehenduntur, sed concilia, vel Primates, aut major vel maxima pars regni, et omnino semper manet jus integrum Ecclesiæ ad prædicandum in illo regno, et ad defendendum innocentes, ut sic dicam, id est, particulares personas quæ audire verbum voluerint; et ita nulla fit ibi coactio ad audiendam fidem, sed solum ad non impediendum prædicationem Evangelii, nec eos qui voluntarie illud audire voluerint.

SECTIO III.

Utrum post sufficientem propositionem Evangelii, liceat cogere ad credendum hos infideles qui illud sufficienter audierunt.

1. *Prima sententia.* — Probatur primo. — Probatur secundo. — Tertio. — Hæc quæstio tractari potest tam de infidelibus omnino non subditis, quam de subditis temporaliter Ecclesiæ. Unde est prima opinio, docens licitum esse cogere infideles, etiam non subditos, ad suscipiendam fidem ipsis sufficienter propositam; ita sentit Major, in 2, dist. 4, et, ut fertur, tempore Caroli V, in negotio Judæorum, hanc partem vehementer defendit quidam Genesius Sepulveda. Fundari potest primo in verbis Christi, Luc. 14: *Compelle eos intrare*, utique ad Ecclesiam, ut ibi exponant Gregorius, hom. 39 in Evangelio, et Chrysostomus, hom. 14, in præsentia; ergo dedit Christus potestatem compellendi infideles ut veniant ad Ecclesiam; potestas autem, a Christo data, ad omnes extenditur. Et potest hoc confirmari exemplo Christi, qui Paulum coegit ad fidem suam suscipiendam; illo enim exemplo utitur

in simili Augustinus, epistol. 48. Secundo argumentor ratione, quia isti infideles gravissime peccant non suscipiendo fidem sufficienter auditam; ergo propter illud peccatum possunt juste puniri, et per punitionem ad fidem suscipiendam cogi; ergo est in hominibus potestas ad illud peccatum puniendum; nam ad providentiam Dei pertinet ita disponere res hominum, ut publica delicta non maneant impunita; ergo talis potestas in sola Ecclesia invenitur, quia supponit fidem, quæ tantum est in vera Ecclesia. Tertio adduci potest congruentia, quia in tali coactione magnum modum sperari potest; nam, licet fortasse illi qui coguntur, minus fideliter aut fecte convertantur, eorum successores, qui multo plures erunt, facilius credent, et multi parvuli innocentes per baptismum salvabuntur; ergo propter hunc fructum fieri potest talis coactio; nam si inde aliquod malum sequitur, non fit ab Ecclesia, sed permittitur; et hoc argumentum fundari potest in auctoritate Gregorii, lib. 4, epist. 6, ubi simili ratione, et fere iisdem verbis in simili causa utitur.

2. *Secunda sententia.* — Secunda sententia affirmat posse Ecclesiam vel principes christianos compellere ad fidem suscipiendam, infideles temporaliter subditos, etiamsi de non subditis id non sentiat. Hanc opinionem tenet Scotus 4, dist. 4, q. 6; sequitur Gabr. et Angelus, sub limitatione tamen de coactione indirecta, non de directa, de qua limitatione infra; fundatur imprimis hæc sententia in argumentis primæ opinionis, quæ a fortiori hanc suadent. Deinde addi potest usus Ecclesiæ; nam reges Hispaniæ hac potestate usi sunt. Ferdinandus enim compulit Mauros ad suscipiendam fidem, et antea id fecerat cum Judæis Sisebutus rex, qui religiosissimus appellatur, et ita in illo facto laudatur in Concilio Toletano IV, cap. 56, et refertur in cap. *De Judæis*, dist. 45, in cap. *Majores*, § ult. *De Baptismo*; favent etiam Concilium Toletanum VI, c. 3, et Conc. 17, cap. 8; item Gregorius, lib. 3, epist. 26, dicens de subditis Judæis: *Tanto pensionis onere gravandi sunt, ut pœna compellantur*; refertur in cap. *Jam vero*, 23, quæstione sexta. Denique regula est Augustini, epistol. 204: *Mali a malo prohibendi sunt, et ad bonum cogendi*, cap. ult., 23, q. 4. Infideles autem mali sunt, et fides est magnum illorum bonum; ergo possunt a suis principibus ad bonum cogi.

3. *Confirmatio de infidelibus subditis.* — Tandem addi potest specialis ratio de his in-

fidelibus subditis, quia hæc coactio non repugnat fidei, et circa hos infideles potestas cogendi non deest, neque etiam congrua ratio talis coactionis; ergo licita est talis coactio. Major probatur, imprimis exemplo hæreticorum, qui ab Ecclesia ad fidem coguntur; ergo talis coactio non repugnat fidei. Unde non videtur solidum neque verum fundamentum, quo hic utuntur aliqui, nimirum, quod fides coacta est servilis et involuntaria, ac proinde sacrilega; hoc enim in dicto exemplo falsum esse convinci videtur, et ratione probatur, quia voluntas coacta simpliciter voluntas est, etiamsi secundum quid sit involuntaria; ad fidem autem sufficit quod absolute sit voluntaria; accedit quod sæpissime homo pœna et coactione inducitur, ut simpliciter et absolute voluntatem mutet, et ideo licita est coactio ad multa bona, quæ sine absoluta voluntate bene non fiunt, ut late prosequitur Augustinus, in dict. epist. 204, et refertur in capit. *Displicet*, 23, quæst. 4. Minor autem principalis argumenti probatur, quia isti infideles supponuntur subditi principibus christianis; sed in principe est potestas ad cogendum subditum, maxime in his rebus quæ ad salutem ejus necessaria sunt. Deinde princeps seu prælatus immediatus potest cogere subditum, ut servet non solum præceptum suum, sed etiam legem superioris principis; ergo multo magis potest rex terrenus cogere subditos, ut servent legem supremi principis cælestis; ergo ut servet legem fidei. Item potest princeps cogere subditum infidelem ut non blasphemet religionem christianam, neque aliquam injuriam illi inferat; sed isti infideles, non credendo, fidem sibi sufficienter propositam blasphemant; illam enim falsam esse credunt et confitentur; ergo possunt juste puniri, et per pœnam cogi ut convertantur. Maxime quia convinci possunt, id quod proponitur, esse prudenter credibile, multo magis quam errores in quibus tales infideles versantur; ergo non deest in principibus christianis hæc potestas. Et hinc tandem facile probatur altera pars ejusdem minoris, quod non desit ratio congrua, quia ex hac coactione multa bona sperari possunt, vel in parentibus, vel in filiis et successoribus, ut ex Gregorio retulimus; et non est cur majora mala timeantur, quia pejus est infideles in suo errore permanere, quam sit ut fecte christianam religionem suscipiant, et fictio illa non Ecclesiæ, sed ipsis imputabitur; ergo non est cur hæc coactio per se mala reputetur.

4. *Tertia et vera sententia.* — Nihilominus tertia et communis sententia Theologorum est, infideles non apostatas, tam subditos quam non subditos, ad fidem suscipiendam cogi non posse, etiamsi sufficientem illius propositionem habuerint. Ita docet D. Thomas 2. 2, quæst. 10, art. 8 et 12; et ibi Cajetanus; Paludanus, in 4, dist. 4, q. 4; Durandus, q. 6; Soto, dist. 9, q. 1, art. 3; Richard., dist. 6, art. 3, quæstione 1; Antonin., 2 p., tit. 12, c. 2; Abulens., libr. 1 Regum, c. 8, q. 34, et quæst. 182 et 183; Sylvest., verb. *Baptismus*, 4, q. 6; Castro, lib. 2 de Just. Hæret. punit., c. 4; Victoria late in dicta Relectione de Indis; Salmeron., tom. 12, tractatu 37; Henriques, lib. 2 de Baptismo, c. 4, n. 8; estque omnino vera et certa sententia, quæ a nobis per partes probanda est, primo de non subditis, postea de subditis; et prius dicemus de coactione directa, deinde vero de indirecta aliquid addemus.

5. *Prima assertio: cogere infideles non subditos ad fidem suscipiendam, est intrinsece malum.* — Probatur. — Probatur secundo. — Probatur tertio. — Probatur quarto. — Probatur quinto. — Primo vero dicimus intrinsece malum esse infideles non subditos ad fidem suscipiendam cogere; probatur, quia hæc coactio non potest fieri sine legitima potestate, ut per se evidens est, alias omnia bella omnesque violentiæ possent esse justæ; sed non est in Ecclesia hæc legitima potestas respectu talium infidelium: ergo. Probatur minor, quia hæc potestas neque est data a Christo, neque est ex natura rei in principibus Ecclesiæ, saltem respectu talium infidelium; prior pars, quod Christus hanc specialem potestatem Ecclesiæ non dederit, probari potest primo ex dictis supra, sectione præcedenti, ubi ostendimus Christum non dedisse hanc potestatem cogendi hos infideles ad fidem audiendam; ergo nec ad suscipiendam, etiamsi illam audierint; nam est eadem ratio. Secundo, probari potest auctoritate negativa; quia in traditione Ecclesiæ nullum est talis potestatis indicium, neque in usu ejus, neque in Scriptura: nam verbum illud: *Compelle eos intrare*, longe diversum sensum habet, ut infra dicam. Tertio, positive probatur ex verbis Pauli, 1 ad Corinth. 5: *Quid mihi de iis qui foris sunt? nam eos Deus judicabit*; nimirum, quia nostræ jurisdictioni non subduntur, quod ita intellexit Innoc. III, in dict. cap. *Majores*; et Concilium Tridentinum, sess. 4, c. 2, dixit: *Ecclesia in neminem judicium exercet, qui prius per bap-*

tismum non fuerit ingressus; et idem habet Innocentius III, in cap. *Gaudemus*, de Divor- tiis; et est communis expositio Chrysostomi, Theoph., Ambrosii, Anselmi, D. Thomæ in il- lum locum, et Augustini, serm. 6 de Verbis Domini, cap. 7. Unde Paulus, citato loco, ut declaret hanc potestatem non esse datam ho- minibus, subjungit: *Nam eos, qui foris sunt, Dominus judicabit*; illorum ergo iudicium, ac proinde punitio vel coactio non est concessa hominibus. Unde Christus Dominus, Matth. 10, Apostolos, quos ad prædicandum misit, instruxit ut non ferrent baculum, aut gla- dium; ubi Hieronymus notat instrumenta coactionis prohibuisse, et pacem docuisse; et in fine ita concludit: *Qui non receperint vos, non remittetur eis in die iudicii*, significans punitorem hujus delicti Deum sibi reservasse, sicut et Matthæi ultimo dixit: *Qui non crediderit, condemnabitur*. Quarto, idem probatur ex jure canonico; nam hæc coactio prohibita est in c. *Sicut Judæis*, de Judæis, et in cap. *Sincere*, et cap. *de Judæis*, dist. 45; est autem hæc prohibitio, non tam ex prohibitione Ecclesiæ, quam ex declaratione. Unde in cap. *Majores*, de Baptismo, dicitur esse contra christianam religionem, quod etiam sentit Gregorius Papa, l. 1, epist. 91, et lib. 11, epist. 15; et Ambrosius, Luc. 10; et Chrysos- tomus, 34 in Matth. Unde etiam optima ratio sumitur: nam si hæc potestas specialiter esset concessa a Christo, non esset immediate in principibus temporalibus, quia illis nullam potestatem Christus immediate concessit; es- set ergo futura in episcopis, et præsertim in Summo Pontifice. At vero ipsimet pastores Ecclesiæ in se non agnoscunt hanc potesta- tem, neque unquam illa usi sunt, et Christus Dominus solum dixit Petro: *Pasce oves meas*. Ergo certum est non dedisse Christum Ecce- siæ hanc potestatem.

6. *Probatur sexto eadem assertio.* — Ultimo additur ratio ex parte finis, quia modus ille trahendi homines ad fidem non erat conve- niens Ecclesiæ, sed multo magis expediebat ut prima fidei susceptio et professio esset simpliciter et omnino spontanea: primo, ut efficacia verbi Divini, et gratiæ Dei in hoc opere ostenderetur, quia est maxime opus Dei, ut dixit Christus, Joan. 6.; et ideo dixit Paulus, 2 ad Corinth. 10, *arma hujus militiæ non esse carnalia*; et 1 ad Corinth. 1: *Non multi potentes*, etc. Secundo, quia modus ille coactionis erat expositus multis incom- modis; nam ex eo moraliter sequerentur si-

mulatæ conversiones et innumera sacrilegia; infideles etiam plurimum scandalizarentur, et religionem christianam blasphemarent, si ad illam, quæ supernaturalis omnino est, per humanam potentiam cogentur; non est ergo data Ecclesiæ specialis potestas super- naturalis. Quod autem neque ex natura rei illi conveniat circa hos infideles non subditos, non indiget probatione, quia in ipsis ter- minis hoc includitur; nam, eo ipso quod sup- ponimus illos non esse subditos, utique tem- poraliter, consequenter ponimus non habere potestatem temporalem in illos; ergo neque ali- quam potestatem ex natura rei, quia vilegis na- turæ non est alia potestas in humana repu- blica respectu hominum; imo illa etiam po- testas non est immediate a Deo, seu a jure na- turæ, sed media hominum conceptione, et jure gentium, ideoque in nulla republica vel principe datur hæc potestas erga extraneos, sed tantum circa membra illius reipublicæ. Isti autem infideles non solum non sunt mem- bra Ecclesiæ, sed etiam supponuntur non esse membra reipublicæ civilis, quæ christiano principi subsit; ergo talis potestas non exten- ditur ad illos.

7. *Secunda assertio.* — *Ecclesia nec infi- deles sibi subditos ad fidem suscipiendam co- gere potest directe.* — Secundo, dicendum est non posse Ecclesiam cogere ad fidem sus- cipiendam, infideles sibi subditos temporaliter. Hæc assertio facile probatur ex præceden- ti: intelligitur enim de coactione directa, quæ potestatem et jurisdictionem requirit; nam ex dictis constat non habere Ecclesiam hanc potestatem in hos subditos speciali concessio- ne Christi; nam probationes supra adductæ universales sunt, et jura canonica maxime loquuntur de infidelibus subditis, quando illorum coactionem prohibent, et religioni christianæ contrariam esse declarant. Non prohibetur autem Ecclesiæ habere potesta- tem civilem in hos infideles subditos, quia possunt esse membra reipublicæ civilis, etiamsi suprema potestas temporalis talis reipublicæ in principe christiano existat; nihilominus tamen illa potestas non exten- ditur ad hunc actum puniendi subditos prop- ter peccatum non suscipiendi fidem ipsis suffi- cienter propositam, quia illa potestas sicut est proxime ab hominibus, ita solum ordi- natur ad naturalem finem, et præsertim ad servandam pacem reipublicæ, et naturalem justitiam, ac honestatem ad illum finem con- venientem. At vero illud peccatum infideli-

tatis est omnino extra illum ordinem et finem; ergo punitio illius ad talem potestatem non pertinet; ergo neque coactio ad suscipiendam fidem licite usurpari potest ex vi talis potesta- tis; nam hæc coactio non potest juste fieri, nisi media justa punitioe contrarii delicti. Unde etiam in Ecclesia videmus, eatenus posse juste compellere infideles apostatas, ut ad fidem redeant, quatenus potest eos juste punire propter apostasiam a fide in baptismo professa; ergo ubi deest potestas puniendi infidelitatem, deest etiam potestas compellendi ad fidem, et hoc etiam confir- mant omnia argumenta ab inconvenienti, quæ in hac et præcedenti sectione facta sunt.

8. *Tertia assertio: coactio indirecta ad fi- dem suscipiendam non est intrinsece mala.* — *Ratio pro assertione.* — Ex hac probatione intelligi facile potest præcedentem assertio- nem intelligendam esse de coactione directa, quæ ad hunc finem directe fit, ut caveatur infidelitas, et fides suscipiatur. Quapropter de coactione indirecta ulterius dicendum est, non esse per se et intrinsece malam, si de- bitis circumstantiis fiat. Ita docet D. Anton. et Angel. in locis citatis; Valentia, tom. 3, disp. 1, puncto 6, et sumitur ex Gregorio, l. 7, epist. 30, et lib. 4, epist. 6, nam in priori loco monet ut infidelibus subditis aliquid de justis tributis remittatur, ut ita per benevo- lentiam inducantur ad fidem; in posteriori autem loco dicit, quod si aliqui fuerint nimis contumaces, graventur oneribus ut resipis- cant, quæ est indirecta coactio; similia habet l. 3, ep. 26, et habetur in c. *Jam vero*, 23, q. 6. Ratio est, quia tunc coactio est indirecta, quando jus seu pœna illata, uno titulo, seu propter aliquod delictum, secundario ab ope- rante ordinatur in finem inducendi alterum in talem voluntatem; sed in præsentem non deest potestas ad puniendum, vel cogendum propter aliquem finem justum, et alius finis secundarius conversionis alterius ad fidem non est malus, imo de se est honestus; ergo etiam illa coactio indirecta de se non est ma- la sed potest honestari. Major et consequen- tia sunt claræ; minor autem probatur, quia isti principes christiani juste possunt punire hos subditos infideles propter alia delicta, vel illis tributa imponere; ergo si judicent hoc esse futurum utile ad conversionem illorum, possunt etiam hoc intendere, et illud onus eo modo imponere, qui ad eum finem magis ac- commodatus fuerit.

9. *Quibus circumstantiis coactio indirecta*

fieri debeat. — Dixi autem oportere ut hoc debitis circumstantiis fiat, quia duo sunt po- tissime observanda: unum est, ut in onere imponendo, vel malo inferendo, justitia non excedatur, quia tunc jam ex eo capite coac- tio esset iniqua, ut verbi gratia, in illo exem- plo Gregorii, possunt propter illum finem im- poni his infidelibus majora tributa, dummo- do tamen justa sint; nam in latitudine tri- buti justus, unum potest esse gravius, usque ad terminum summum, quem alias vocant *rigorosum*; usque ad illum ergo terminum poterit augeri tributum, non ultra: simile est de pœna, quæ arbitrio principis potest augeri vel minui; et ita etiam potest imponi rigo- rosa pœna, quæ tamen justa sit. Similiter habent potestatem principes catholici ex justa causa non permittere infideles in suo regno habitare, ut si perniciosi sint fidelibus, vel si justo bello superati illo titulo possint expelli, et quasi exilio puniri, vel certe si sint pere- grini et advenæ, et non permittantur ibi ac- cipere domicilium. In his ergo casibus potest princeps fidelis non permittere infideles in suo regno habitare, nisi convertantur, ut tra- ditur in Concilio Toletano VI, c. 3; et tunc illa quidem est quædam coactio indirecta, oportet tamen ut expulsio justa sit.

10. *Prudentia servanda incoactio ne indi- recta infidelium ad fidem.* — Altera conditio necessaria est ut finis conversionis prudenter intendatur; nam hæc coactio, licet indirecta, periculum habet fictæ conversionis; ideo ca- vendum omnino est ne tales infideles ad fi- dem, vel sacramenta admittantur sine suffi- cienti examine, et morali certitudine quod conversio sit vera; in quo præcipue consi- derandum est hanc curam magis pertinere ad pastores Ecclesiæ, quam ad principes tempo- rales; isti enim pie faciunt hac via justam conversionem infidelium procurando; non pertinet tamen ad illos, homines sic conver- sos, et baptismum postulantem, ad illum ad- mittere, sed hoc munus est pastorum Ecce- siæ; et ideo ad illos pertinet probare et exa- minare talem conversionem, et morale peri- culum fictionis semper evitare.

11. *Coactio indirecta ad fidem proprie so- lum circa subditos infideles habet locum.* — Ex quibus colligitur hanc indirectam coactio- nem, proprie loquendo, solum habere locum circa subditos, quia circa non subditos deest legitima potestas inferendi eis malum, nisi prius ratione delicti in alterius regno com- missi, vel per titulum justus belli, fiant sub-

diti. Dixi autem *proprie loquendo*, quia, licet isti non subditi non possint positive, ut sic dicam, pœnis affici, aut oneribus gravari, possunt nihilominus privari gratuitis beneficiis, commoditatibus aut favoribus; quod etiam potest esse medium ut inducantur ad fidem, vel favorem ejus, et potest indirecta quædam coactio reputari, quia sine dubio hoc tantum modo facta licita est, quia ad hanc privationem beneficiorum non est necessaria jurisdictio vel superior potestas. Item quia licitum est per beneficia et bona opera allicere hos infideles ad fidem, quando est spes fructus, ut ex Gregorio constat, locis supra citatis; ergo e contrario quando beneficia non prosunt, licet eos infideles talibus bonis privari, ut *vexatio det intellectum*; talis enim vexatio, ut declaravi, licite fit.

12. *Ad primum argumentum primæ sententiæ in num. 1, locus Luc. 14 litteraliter exponitur.* — *Solvitur secundum argumentum ibid.* — *Solvitur tertium.* — Ex argumentis primæ opinionis, primum sumebatur ex verbo Christi: *Compelle eos intrare*, quod Augustinus, dicta epist. 48 et 50, de propria compulsione per pœnam intelligit, refert tamen ad hæreticos illud et apostatas; nam primos invitatos exponit esse Judæos, secundos autem simpliciter vocatos esse gentiles, tertios autem compulsos esse hæreticos, de quibus primo respondemus vere posse cogi. Litteralis autem expositio mihi esse videtur Chrysostomi, et aliorum, qui dicunt illa ultima verba referri ad finem mundi, in quo, ut numerus prædestinatorum impleatur, compellendi quodammodo sunt qui defuerint, non pœnis, et violentia propria, sed magnitudine signorum et miraculorum, et efficacia prædicationis et internæ gratiæ; et talis fuit vis illata Paulo in sua conversione, quæ ibi in exemplum afferebatur. Secundum argumentum sumebatur ex potestate puniendi delicta, ad quod respondemus, Deum non dedisse hominibus potestatem puniendi omnia delicta hominum: nam aliqua suo iudicio reservavit, quia non poterat genus humanum in pace et justitia aliter gubernari; inter hæc autem peccata, quæ suo iudicio Deus reservavit, est peccatum infidelitatis illorum qui per baptismum fidem professi non sunt, ut ex verbis Christi et Pauli supra ponderavimus, quia illud sine majoribus incommodis fieri non poterat. Unde ad congruentiam tertio loco positam, quod successores facilius et fidelius converterentur, respondetur imprimis non esse facienda mala

ut inde veniant bona; deinde experientia compertum esse illum fructum per talem coactionem non comparari, imo oppositum sequi. Unde Gregorius non adducit illam congruentiam, nisi de coactione indirecta, quæ modo licito et cum debita circumspectione fiat.

13. *Solvuntur argumenta secundæ sententiæ in n. 2 et 3.* — In argumentis autem secundæ sententiæ exempla regum Hispaniæ quæ adducuntur, potissima sunt de indirecta compulsione justo titulo facta, qualis fuit facta a regibus catholicis; nam si antiquior Sisebutus magis excessit, laudatur ejus intentio, non factum; et similiter si fortasse in coactione indirecta modus servatus non est, excusari potest propter bonam fidem, effectus autem ostendit non fuisse convenientem. Ad secundum, de lege superioris, respondetur id esse verum circa subditos, et juxta commissionem supremi principis; hic autem non commisit Deus hominibus talem potestatem, ut ostendi. Denique non satis est quod fides possit fieri evidenter credibilis, nam ad coactionem requiritur potestas, quæ in præsentia deest.

SECTIO IV.

Utrum infideles cogi possint ut errores suos vel falsos ritus, non solum fidei, sed etiam rationi contrarios, derelinquant.

1. *Infidelitatis partitio.* — *An cogi possint infideles ad errores lumini naturali contrarios deserendos.* — Duas partes in materia fidei in superioribus distinximus. Una est de mysteriis omnino supernaturalibus, alia de rebus divinis vel moralibus, quæ naturaliter etiam agnosci possunt. Unde etiam duplex pars infidelitatis distingui potest: una, quæ supernaturalibus tantum veritatibus opponitur, de qua maxime procedunt hæcenus dicta; alia, quæ repugnat etiam rationi naturali, de qua superest aliquid dicendum. De hac vero etiam supponimus ex dictis non posse cogi infideles, ut illam quatenus revelatam, et fide credendam suscipiant; quærimus autem an saltem cogi possint ut secundum rationem, vel aliquam fidem humanam recte in hac parte sentiant, et consequenter ut ritus externos illi contrarios, quales sunt idololatria et similes, relinquunt. In quo solita distinctione utendum est de infide-

libus vel subditis temporaliter, vel non subditis Ecclesiæ, seu principibus christianis.

2. *Prima sententia, etiam de non subditis affirmat.* — *Fundamentum.* — *Confirmatur primo.* — *Secundo.* — *Tertio.* — Circa non subditos, Major et Sepulveda supra consequenter dixerunt gentiles idololatrias cogi posse ab Ecclesia, ut unum Deum colant, et ritus idololatriæ relinquunt; quod si noluerint, posse juste puniri, et libertate et regnis privari. Fundamentum esse potest, quia respublica christiana potest defendere divinum honorem, et blasphemias contra Deum impedire, ac vindicare; sed idololatria est magna Dei injuria, ut blasphemias contra ipsum continet, ut tradit Divus Thomas 2. 2, quæst. 94, articulo tertio, ad 1; ergo, etc. Major etiam sumitur ex divo Thoma, ibid., quæstione decima, articulo 8 et 11, ubi specialiter asserit posse cogi infideles ne nomen Dei blasphemant. Ratione item probatur, quia unus homo potest licite defendere honorem aut vitam alterius: ergo multo magis Dei. Confirmatur primo, quia si gentiles sacrificent homines vel infantes Diis suis, possunt cogi ne id faciant, saltem propter defensionem innocentium; ergo idem facere possunt principes christiani respectu quorumcumque gentilium, propter defensionem honoris Dei. Confirmatur secundo, quia Romani laudantur, eo quod gentes barbaras sibi subjecerint, ut ad meliores mores illas revocarent, ut patet ex Augustino, lib. 5 de Civit., cap. 12 et 17; et D. Thoma, libr. 3 de Regimine principum, c. 4 et sequentibus. Denique confirmatur, quia quædam gentes sunt ita barbaræ et ineptæ ad Dei cognitionem per se obtinendam, ut videantur quasi a natura genitæ ad servitutem, ut dixit Aristoteles, 1 Polit., cap. 1 et 3; ergo vel hoc titulo cogi possunt ad veram cognitionem et honestos mores.

3. *Secunda et vera sententia negat.* — Nihilominus vera et certa sententia est, hos infideles non subditos per se loquendo non posse cogi etiam ad suos errores vel ritus mutandos. Ita docent communiter expositores D. Thomæ, in d. art. 8 et 11; et Cajet. 2. 2, q. 66, art. 8, et Victor., dicta relectione, n. 40; Soto, in 4, dist. 5., art. 10; Covar., in Regul. peccat., p. 2, § 10, n. 3; Valentia, suo 3 tom., disp. 1, q. 10, punct. 7; Aragon., 2. 2, q. 10., art. 8. Et potest imprimis suaderi exemplo divino; nam cum Deus vellet destruere vel punire gentes habitantes in terra promissionis, noluit eos debellari ab Israelitis

propter solam idololatriam, sed propter injuriam negandi filiis Israel pacificum transitum per terras suas, et alias similes, ut colligitur ex c. 20 Num., et notavit Augustinus, q. 44 in Num., et quæstion. 10 in Josue, et refertur in capit. 2 et 3, et 23, quæst. 2, unde ibi colligitur generalis regula, non esse licitum principi bellum facere his nationibus, nisi ad propulsandam vel vindicandam injuriam sibi aut suis factam; ergo sola ratio tollendi idololatriam non est sufficiens ad justam coactionem. Unde Nicolaus Papa, ad interrogationes Bulgarorum respondens, dixit: *De iis, qui idolis immolant, nihil aliud dicere possumus, nisi quod ratione potius quam vi convincendi sunt.* Ratio autem est eadem quæ in superioribus tacta est, quia in Ecclesia non est jurisdictio super hos infideles, et coactio vel punitio sine jurisdictione non est justa; utrumque enim ostensum est. Quocirca sicut unus homo privatus non potest alium etiam privatum punire vel cogere, neque unus rex fidelis ab alio fidei, neque infidelis ab infideli, ita neque respublica infidelis, in suo ordine suprema, potest puniri ab Ecclesia propter sua delicta, etiamsi contra rationem naturalem sint; ergo nec potest cogi, ut idololatriam, vel similes ritus auferat.

4. *Ad fundamentum primæ sententiæ.* — *Ad primam confirmationem.* — Neque refert (ut in primo fundamento objiciebatur) quod talia peccata sint contra Deum; nam, ut supra dixi, Deus non constituit homines iudices ad vindicandas suas injurias in omnibus respectu omnium hominum, sed in hoc voluit ordinem servari, ut subditi principibus parent, supremos autem principes suo iudicio reservavit in his quæ ad naturalem ordinem pertinent, quia majora mala ex opposito sequerentur. Ad illud autem quod de blasphemia proponebatur, dicitur imprimis idololatriam non esse propriam blasphemiam, sed tantum virtuali et eminenti modo; deinde dicitur tunc posse principem christianum cogere hos infideles ne blasphemant, quando id faciunt in contemptum Ecclesiæ, et injuriam religionis christianæ; quia tunc jam inde oritur titulus justis belli, sicut etiam cogi possunt ne Christianis sint infesti, neque illos in errorem inducant, aut fidem deserere cogant; secus vero est, quando eorum peccata etiam religioni contraria solum sunt contra Deum. Et ita patet responsio ad primam confirmationem, propter quam in assertionem dixi, *per se loquendo*; nam ad defendendos innocentes, licitum est vim inferre his infideli-